

[Økonomiministeren.]

udgøre en stigende procent og også dermed vil komme til at stige stærkere end det samlede nationalprodukt.

Statsministeren (J. O. Krag): Man plejer jo at bebrejde mig, at jeg ikke kan få øje på hr. Aksel Larsen. Jeg så ham faktisk i går, så jeg ville have kunnet give ham aftrykket, hvis jeg havde haft det.

Jeg skal kun gøre en ganske kort bemærkning til hr. Henry Christensen, der kom med en kommentar til min udtalelse i fjernsynet i september 1964, som jeg ikke synes skal stå uden en tilføjelse fra min side. Når jeg i fjernsynet som svar på et spørgsmål — et svar, der måtte være kort og ikke havde plads for mange nuancer — sagde, at der ikke var inflation, så måtte det jo bygge på en iagttagelse af prisudviklingen i den nærmest foreliggende tid, og den kan man læse ud af en af bilagstabellerne, tabellen på side 107 i den økonomiske årsoversigt, som vi lige har fået omdelt. Hvis man dér tager året 1963, ser man, at for første halvår var forbrugerpriserne opgjort til 121 og for andet halvår til 122. Jeg tror, man skal have en ganske særlig opfattelse af inflation, hvis man vil påstå, at 1963 var noget inflationsår. Det kan en stigning på et point fra første til andet halvår næppe give anledning til en berettiget påstand om.

I første halvår af 1964 — og dér må man lægge mærke til, at det er det sidste tal, der har foreligget inden min udtalelse — var pristallet steget til 124, altså gået op med 2 points fra andet halvår 1963 til første halvår 1964. Selvfølgelig kan hr. Henry Christensen sige: ja, det er det, jeg forstår ved inflation. Men jeg tvivler lidt på, at han vil gøre det; jeg tror, at hr. Henry Christensen vil erkende, at ser man på disse tal fra 1963 til 1964, ja, så er selvfølgelig enhver prisstigning uønskelig, og det er den relativt moderate prisstigning, man havde i den periode, også, men det er vist lidt svært at hævde, at den er udtryk for en hæslæsende inflation.

Til gengæld vil jeg så erkende, at de følgende tal, vi ser, 127 for andet halvår 1964, 132 for første halvår 1965 og 138 for andet halvår 1965 — og hertil kunne så føjes det seneste tal for 1966, som ikke er

med i denne tabel — er udtryk for en for stærk prisstigning. Det har regeringen ikke lagt skjul på at vi mener; det har økonomiministeren heller ikke lagt skjul på at han også mener. Vi har heller ikke noget imod, at man bruger udtrykket inflation, der vel i den forbindelse må betragtes som en rimelig karakteristik, og har derfor heller ikke noget imod, at man nu går ind i et arbejde for at finde en antiinflationsplan, så vi fremover kan få en mere afdæmpet og mere rimelig udvikling, en udvikling, der i højere grad varetager hensynet til dansk produktions konkurrenceevne i forhold til tilsvarende udenlandsk produktion.

Finansministeren (Henry Grünbaum): Jeg vil gerne have lejlighed til at gøre en kort bemærkning om det, der blev sagt i anledning af min udtalelse i Nationaløkonomisk Forening, idet både hr. Baunsgaard og hr. Henry Christensen har bebrejdet mig en udtalelse om, at indkomspolitikken ikke har spillet fallit i 1965. Det er klart, at en sådan løsreven udtalelse kan være uheldig, hvis man kun ser disse ord; jeg er enig med hr. Baunsgaard i, at det kan give befolkningen et forkert indtryk, og når jeg tager ordet, er det også kun for at sige, at det naturligvis er forkert; sådan har jeg ikke sagt det. Men jeg har i Nationaløkonomisk Forening understreget og vil gerne gøre det her — det falder godt ind i debatten — at det, der svigtede i 1965, var finanspolitikken; det tror jeg ikke hr. Baunsgaard er uenig med mig i.

Det var ikke hovedorganisationerne, der svigtede. LO og Dansk Arbejdsgiverforening traf en aftale om nye lønoverenskomster, som holdt sig praktisk taget inden for den ramme, der var givet, og som der var lagt op til af det økonomiske råd.

Hvis man ønsker denne indkomspolitik fortsat, vil jeg gerne sige, at det jo ikke er noget, man kan gennemføre fra dag til dag eller fra år til år. Hr. Baunsgaard var selv inde på det psykologiske og sagde, at det var et psykologisk spørgsmål. Det er det i høj grad. Hvis man vil opdrage eller være med til at opdrage organisationerne og os alle sammen til at føre indkomspolitik, til at tage de hensyn, som er nødvendige — og som også jeg mener er nødvendige at tage, hvis vi vil bekæmpe